

כל כנויי פרק ראשון נדרים

רש"י

מסורת הש"ס

עין משפט
נר מצות

1.

ר"ח

א מ"י פ"ד מהל'
מעשה הקרנות הל'
ח סמג עשין קפז:

הגהות מהר"ב

א רש"י ד"ה דבריו
קיימין הוא לאמר תפארת
ישי' הואיל ואמר עלי דבריו
קיימין. נ"ב ע"י שו"ת
ההרמ"ע מפאנו ס' כ"ו
נשאל על זה שהוא נגד
ההשקפה דתנ"ה פ"א
ובשקלים וחולין ה"ע"ב
דאין תפארת נדר ונדב:

תוספות

[illegible]

י עלי ד מיהא הוי וקסא
די הוא אסור לכ"ע ולאו
א ד אקרבן. כלומר איט
נשט. נהמח חולין עוברת
אלא אמר עמיחי לא אמר
ר הרי זה קרבן אסור יש
טור שיכול להתפס חטאת
די אמר כ"ו לחטאת היא
כדאמר לעיל ופלוגי רבא
ייה ידיים שאין מוכיחות:

ומש"ה אמר"י מה נזירות בהפלה דהיינו הך הפלה דקאמר"י אף
ידות נזירות בהפלה ולא מן הך הפלה גופה קאמר"י ואי הכי קרא ל"ל
וכי תסבך ארעתיך דעדיפי ידות נזירות מנזירות גופיה אלא הפלה
אחרת"י קאמר"י דשייכא בדות והיינו שיהו ה'ידות מופלאים ומפוששים.

ומיחו לרצון דפלוני החס עליה דר'
טרפון ואמרי דנמוניות לא בעינ'
הפלאה ליכא הקיעא אלף הפלאה גופא
דכתיבא נטריות לידות בלחוד אחי'
נשי הפלאה וכן מיקא משום דר'
טרפון נקט ליה דאע"ג דלדידיה
הפלאה נידות לא כתיבא אחי'
מקשא: **טורבא אמר לך** כו' ע"כ
קאמרי רבנן לא בעינ' דים מוכיחוס
אלא גבי נא דאין אדם מגרש אשה
חבירו. הרשב"א ו"ל שכך לשון זה
ואמר דלא דייק דרבא לא קאמר
לדא ליכעו רבנן דים מוכיחוס אלף
דקסברי דאין דים בגט מוכיחוס
ניניה משום דאין אדם מגרש אשה
חבירו. ולי אחי שפיר דודאי הדין
בעמלן איהו מוכיחוס לפי שהשגון
מוריש אשתו אמר מגרשה אלף שהשגון
מוריש מזד עצמו שהוא מגרש משום
דאין אדם מגרש אשה חבירו ולפיכך
אע"פ שהשגון אינו מוריש חביו ואין
לשגן הפסרים. ומדאמרינן חביו טעמא
לאין אדם מגרש אשה חבירו משמע
דפלוגתא דר"י ורבנן במיניא הוא
דר' יהודה נשי מיניא ורבנן לא
משמע וקשאו דבפ' המגרש (גיטין פה);
משמע דפלוגתא מיניא אי נשי ואין לא
דרבי יהודה נשי ודיו דאין לא לא אמרינן

יש להכי ולא קשיא היא ששמי סוגיות
בדמיה פליגי והכא מפשיני טעמא
שיני טעמא דפלוגמיהו בודין. ואיכא
ר' יהודה במניא קייל ברננ דלא
כרביס ואשכ' קייל כרנא דלא
הא אמרין בסוגין דאפילו לרנא נגט
המגרש אינשי לן אי נשי ודין אז לא
בדין שני מוחיות היין דים וואס
יציר אלל משום דידס שני מוחיות
ו'כו' טעמא דאמר עלי הוא דאסור
מה דכלל עלי אפילו די שאני מוחי
ממשקין הוא מפני שהוה די לקרנ
זכס לומר הרי הוא קרנ ואשכ' דוקא
יבסא אסורין. משום דכיון שפלי מוחיות
ש הוא מחויב טעמא ואשכ לא אמר
נעלח הרי וז טעמא קאמר: ואלא לימא
גמי ממאי דאמר' דרנא אפי' ברננ:
כשי

י. למשתע דעלי הוי ד מעלות אפור אכל ד לז אל
אדער ייזי הוא קאסער והבירו בוהריה. דלז אלז
אדער דערי הוא עיקר קאסער קאלמ: והו שפני
אפור אלז לז ולז לביס: והו ד השאת והו
משום קסין קסאל בזה דנדה ולכן כ למז טעמא
חוליו הוא וזף על נז למחריני קסאל כדנז כדנז
כ היזו קרן ומחוליו למז קרן: אכל אכל הוא
דדיס שפן מוכחות לז הוא דים אלז היזו
דנז: אפר קרמ דא דא דאדער אפר
שפגשרה בלז נז ומחוליו מנחיה ליז נסום

דאין אדם מגרש את אשת חברו אבל בעלמא מי שמעת להו מיתביי הרי הוא עלי הרי זה [עלי] אסור מפני שהוא יד לקרבן מעמא דאמר עלי הוא דאסור אבל לא אמר עלי לא תיובתא דאביי אמר לך אביי מעמא דאמר עלי הוא דאסור אבל אמר הרי הוא ולא אמר עלי הרי הוא דהפך הרי הוא דצדקה קאמר והא מפני שהוא יד לקרבן קתיי אלא אימא מעמא דאמר עלי הוא אסור וחבירו מותר אבל אמר הרי הוא שניהן אסורין דלמא הרי הוא הקדש קאמר מיתביי ⁶ אהריי זו חמאת הרי זו ואשם אע"פ שהוא חייב חמאת ואשם לא אמר כלום הרי ⁷ סממאתי הרי זו אשמי א"ם היה מחויב דבריו קיימין תיובתא דאביי אמר לך אביי הרי מני ר' יהודה היא והא אסור דאמר אנא דאמרי אפילו לרבי יהודה הדר ביה אלא לימא רבא דאמר כרבי יהודה אמר לך רבא אנא דאמרי אפילו לרבנן עד כאן לא קאמרי רבנן דלא בעינן ידים מוכיחות אלא גבי גט דאין אדם מגרש את אשת חברו אבל בעלמא בעינן ידים מוכיחות בעי

ר' יהודה. דמין דאב"י לא
מי דרבא לא ממרד טעמא
ר' יחיאלה היא: לא לעולם
אמרי רבנן כו' דדאי רבנן
ית לא הויין ידים כרבא:
כא

אפילו לרנן הלך מינה לא בעי ודין בעי דהא פבר
 להו איז לן למנטק לחומרא דאפשר דמחבר טעמיה דר
 פסקאן קל דלמא מאי דלא בעי רנן ודין משום דקבירא לה
 למימר דלעטעמיהו אזלי ונלוו משום דלזן אדם מגרס אשתא
 ודין דים הלך בעי ודין ובעי מיניה: **מיטבי** הרי הוא
 יד מיטב הוי. ומשנין ודלמא הרי הוא הפקר קאמר
 דלמא הוי על יד הפקר דצוריה ואמר הרי על אפ
 קרבן קמי דלקרבן הרי הוא בלא על יד שכן דרך המה
 ודין דים: **אזלי אימא טעמא דאמר** הרי הוא **כלל אמר** הרי
 הוא הרי הוא הקדש קאמר: **מיטבי** הרי וו **טפסא** וכו' **אז**
א דלמי. דהא דהוי ד שטיו מוכח מיטב הוי דינן דמחבי
 וינן ממאי דאמרין לעיל דלמי דאמר אפי' כר' יהודה נהדד

[illegible]

דאין ארם מגרש אס אסס חבירו. דער
משמע דלאשמו קאמר דאסס איינס דעגל
ושיער מגרש: אכל בעלמא. דאס אס
מוכחוס: אכל לא קאמר עולא. דהרי ר' ז
מוכחוס: אמר ר' אבין. לעולם לא
בעינן דייס מוכחוס והכא היינו טעמא
דאי לא אמר בנאש קרנן לא מיתסר
דלמא הוי הווא הפקר קאמר: והא
דמוכחוס והוא להפקר או להפקר: והא
מפני שהוא יד לקרנן קאמר. דאסור
קברנן ולא מצינן אמרת (א) לזקקה או
להפקר הוה משמע: אכל אסור רבי
הוא. ואלא אמר עולא עישה אסורין
דכיון דלא אמר עלי אלא הוא משמע

הגהות הב"ח

רש"י ד"ה והא מפני
ולא מליח סמרת הוא
שמע לנקה או להפקד
ד"ה (ב) דבריו
מין והוא: (ג) ר"ה אלף
מא) רנא וכו' כדמחק
ליל אלא כר' יהודה:

גליון הש"ס

מדי"ס וואס לא:

פירוש הר"ש

והואיל ולא אמר עלי שאם אמר ה' ו
עלי עממא אפי' דלא היה מחזיר
א' והואיל ואמר עלי דבריו קיימין: ולא
א' ה' ברישא דלבריה לא אמר ולא
כלום: ה' יודע ביה. דאמר בעינן
דיס מוכיחות. ואנא דאמרי כרבנן
דאמרי לא בעינן דים מוכיחות: וסא
אמר אביי אנה דאמרי אפי' לר' יודע.
דלא בני דים מוכיחות אלא בני גע
אכל בעלמא לא ויהי קאמר הכא ר'
יודע ביה: אלא [ימא] רבא דאמר
מחרן עממא אליבא דר' יודע לימא
אליבא דרבנן כדמחרין על (ג) ובר' י'
רבא אפילו לרבנן. כדקאמרינן ע"כ לא
סבירא לכו בעלמא דידים שאין מוכי
לא בעינן דים מוכיחות ואיכו הוא דלא
ואל חישישעו וכיון דלרבנן דמ' חספס'
מ"ד רבין דבזוין חישי לדר' אלמא
ק"ל כרבא וכיון שכן במתני' נמי איסי
הוויין דרין ואכן ק"ל כרבא דאמרי על
אכל לא אמר לא. ואפי' דבכל על
לא היו לאיסור משום דד אינו אלא
קמני כלומר מי קמני שהוא ד לגדר די
בעינן ש"מ דס' דידים שאין מוכיחות לא
הוויין דים אין לא למענקי כלומיחות לא
כלום וכו'. ואלו עממא כלל דבדב: סיורי
רבא דאמר כרבי יודע. ובי היכי דהו'

דעה ולא נחזיון לאסור בזהם כחטאת אלא נדנה הלכך לא אמר כגוס: הרי
לאסור כגלו אמר מעמיט: וא פני י' יתורה היא. לשמך לא חזיון ידיו:
ג' אליהם דרשן: עד כאן לא קאמרי רבנן דהם אלא משום דאין אדם